

forslaget egentlig slet ikke bestjæftiger sig dermed. Det, som Lovforslaget bestjæftiger sig med, er nærmest at komme bort fra dette, at Afvisning skal finde Sted paa Grund af Mangler ved Forligsmægling, selv om det er nok saa ubetydelige Mangler, selv om det er Mangler, der egentlig i Realiteten ere uskadelige. Det er jo det, man vil komme bort fra; men Sagvolderens Udeblivelse medfører aldrig Afvisning af Sagen, og som Følge deraf har Lovforslaget egentlig ikke taget Hensyn til den. Forjaavidt man vil spørge, hvorledes Forholdet vil stille sig i saa Henseende, mener jeg, at man efter denne Paragraf maa sige, at det maa blive, som det er i den gjældende Lov. Altsaa hvis Sagvolderen er udebleven ved første Forligsmægling, forpligtes han til at betale Processomkostningerne og Mølt for unødigt Trætte; og hvis han bliver borte ved den supplerende Forligsmægling, som Dommeren anordner, maa samme Følge indtræde; selv om han har givet Møde ved den første. Det er altsaa et lignende Forhold, som vil indtræde, naar Forligskommissionen udsætter Sagen; hvis han ikke møder til det nye Møde, til hvilket Sagen er udsat, maa Udeblivelsesvirkningerne indtræde for Sagvolderen. Det Spørgsmaal, om overhovedet vor Lovgivnings Bestemmelser om Udeblivelsesfølgerne for Sagvolderen ere for strænge eller ikke, hænger jo ganske naturligt sammen med det Spørgsmaal, med hvor stor Energi man vil fremvinge Sagvolderens personlige Møde. Hvis man ikke bryder sig om det, har det heller ikke saa stort at sige efter min Mening, om han overhovedet giver Møde eller ikke, men naar man vil fastholde, hvad der jo ganske vist efter den oprindelige Tanke skulde lægges særlig Vægt paa, at der mødes personligt uden Nogens Mellemkomst, saa er det klart, at der maa være et eller andet tilstrækkeligt effektivt Tvangsmiddel til at fremkalde Sagvolderens personlige Møde. Jeg har ikke villet røre ved dette Spørgsmaal, fordi jeg som sagt har ment, at det ikke var værd at komplicere Sagen ved at drage for mange nye Forhold ind, men naturligvis kan det altid diskuteres, om det er nødvendigt at gaa saa vidt, som Lovgivningen nu gjør. Efter den nu gjældende Lovgivning skal han jo betale Mølt for unødigt Trætte og desuden Processens Omkostninger ved Underretten, selv om han vinder Sagen. Naar, der kan naturligvis altid tvistes om, hvorvidt det er nødvendigt at straffe ham med begge Dele, eller om det ikke er nok med den ene. Jeg tror dog for denne Sags Fremmes Skyld, at det

maaſte vilde være at foretrække ikke at fremdrage disse Spørgsmaal.

Hvad dernæst angaar det Forslag, at man, naar Overinstantsen finder Feil ved Forligsmæglingen, saa uden videre skulde kunne foreskrive en fornyet Forligsmægling, maa jeg dertil bemærke, at jeg egentlig ikke ret kan se, hvorledes det skulde kunne lade sig gjøre, thi det forekommer mig, at naar Overinstantsen finder, at der er Feil ved den af Dommeren i første Instants foretagne Forligsmægling, f. Ex. i Gæsterets- og Politifager, maa jo den naturlige Følge deraf blive, at Underrettsdommen maa annulleres. Jeg kan ikke se, hvorledes det skulde være muligt paa den ene Side at lade Underrettsdommen blive staaende som den staar, og paa den anden Side dog foreskrive en ny Forligsmægling. Hvad skulde denne egentlig til, og hvorfor skulde den Part, som har vundet Sagen ved Underrettsdommen, naar denne dog skulde blive staaende, indlade sig paa noget som helst Afslag eller deslige. Derfor forekommer det mig meget uanseligt at komme bort fra den nuværende Lovgivnings Grundsaetning, at naar Overinstantsen finder sige Feil, maa det føre til Annullation af hele Underretsbehandlingen; denne Grundsaetning synes mig omtrent at være lojist nødvendig. Hvad angaar §§ 2 og 4, vil jeg gjerne indrømme, at i § 4 bruges og maa bruges temmelig ubestemt Udtryk. Smidlerit, den Form, som Paragrafen fik forrige Gang, var Frugten af meget uoversommelige og vidtløftige Forhandlinger, og jeg tror, at man var enig om, at man ikke kunde komme Sagen nærmere end ved de Udtryk, der bruges i den foreslaaede Paragraf, hvorefter der skal ses hen til, om der har været mæglet om Sagen i sin Almindelighed. Det er jo ganske vist kun en Anvendelse af dette Princip, naar man i § 2 første Stykke fritages for Forligsmægling i Kontra- og Kontinuationsføgsmaal. Grunden dertil er jo, at man gaar ud fra, at saadanne Kontra- og Kontinuationsføgsmaal i Reglen staa i en saadan Forbindelse med Hovedsagen, at der maa siges i Virkeligheden at have været mæglet Forlig om dem ved den i Anledning af Hovedsagen stedfundne Forligsmægling. Jeg skal saaledes naturligvis henstille til det ærede Thing, hvorvidt det vil optage baade disse og maaſte flere andre Spørgsmaal, men jeg skal dog samtidigt tillade mig at udtale, at jeg, forjaavidt man maatte ønske at faae Sagen iagennem, dog efter min Mening vil gjøre Ret i at vise en vis Bærsomhed og Resignation med Hensyn til at stille Endringer til Forslaget.